

MIHAI EMINESCU - vizionar (I)



Floarea Necsoiu

Arhanghelul Mihail – cel asemenea lui Dumnezeu – al cărui nume semnifică putere, onoare și dreapta judecată, este Luptător al dreptății, arhanghelul care se află în fruntea armatelor cerești. Este înger al dreptății, milei, căinței, înger al distrugerii și îndurării în numele lui Dumnezeu, menționat astfel în Vechiul Testament, Cartea lui Enoh, cartea lui Daniel, cât și mitologia islamică. Este apărător al Luminii și bunătății. Într-unul dintre documentele de la Marea Moartă. (Cumran) este numit Prințul Luminii. El a fost zămislit din Lumina lui Dumnezeu. Sabia lui de foc – este instrument al adevărului, simbol al puterii, al forței lucide, al spiritului, sabia este focul purificator al adevărului, care învinge răul, întunericul, care transformă energiile negative în energii pure, divine, aducătoare de viață.

Cu sabia lui de lumină, el taie legăturile malefice și îi protejează cu căldura luminii pe cei asaltați de forțele întunericului. El îi ajută pe toți care luptă împotriva răului, îi călăuzește pe cei pierduți, împotmoliți pe drumul lor. Este deci înger al progresului, cunoașterii și al împlinirii – misiunilor noastre în viața pământească. Raza guvernată de Arhanghelul Mihail este de culoare albastru – safir – cea mai pură, imaterială și rece dintre culori. Este culoarea înțelepciunii transcendente, a cerului și sugerează ideea veșniciei, a supraumanului, gravitatea solemnă supra terestră, care deschide calea eliberării – Edgar Cayce afirmă că este culoarea spiritelor elevate și a gânditorilor animați de idealuri nobile. Este culoarea predominantă în aura geniilor, – Da Vinci, Bach, Beethoven, Mozart, Einstein, Michelangelo, Shakespeare, Cervantes, Cehov – și credem, Mihai Eminescu. Puterea acestei raze stă în patru calități de bază: iubirea, iertarea, smerenia și credința/ iubirea necondiționată, liberă de orice interes sau gând meschin, ceea ce îl caracterizează deplin pe Eminescu.

Se știe faptul că, în clipa botezului, numele celui botezat (o mare taină altfel) este înscris în cronică Ackashă, pe fila unde se află destinul asumat de spiritul care s-a întrupat sub un nume. Niciodată numele nu este dat întâmplător! El a fost ales de acel spirit, alături de alte elemente: timp, culoarea ochilor, dimensiuni, durata vieții, părinții, dușmanii și prietenii, principalele experiențe și încercări necesare devenirii, întregul traseu existențial.

Mihail a fost numele dat la botez – acestui mare mesager al Cerului, ce și-a asumat teribila misiune de a descifra mistere ale trecutului, dar și de a anunța viitorul acestui neam. Spiritul lui Mihail a parcurs toate treptele devenirii, astfel că acum a ajuns în nivelul zece de energie vibratorie – nivelul Creatorului Absolut cu care urmează contopirea. Mihail Eminescu a fost în această stază în ultima lui întrupare pe pământ.

Toate trăsăturile și comportamentul dovedesc un spirit foarte înalt care a cunoscut/iubit și respectat întreaga creație a lui Dumnezeu (subliniem mai ales grija și dragostea față de făpturile microuniversului cu care trăia în armonie și înțelegere).

Nemurirea lui Eminescu înseamnă nemurirea noastră. Eternitatea lui este eternitatea poporului român. Să trăiești în lumina geniului său înseamnă să te înalți, să te înobilezi cu lumina divină și cea a poporului tău.

Să te apropii de uriașa creație eminesciană, după ce s-au scris atâtea mii de pagini, poate fi considerat curaj, îndrăzneală, împietate sau admirație totală, sinceră, izvorâtă din convingerea că

versul lui îți astâmpără setea de cunoaștere, îți domolește bătăile inimii sau îți deschide o altă fereastră spre lumi necunoscute ție, dar familiare lui, inițiatului. Între formele de manifestare a vizionarismului eminescian s-a sesizat mai întâi comportarea / atitudinea urmașilor față de chiar geniul poetului, sintetizată astfel: „Iar deasupra tuturor va vorbi vrun mititel/ Nu slăvindu-te pe tine... lustruindu-se pe el/ Sub a numelui tău umbră...”

„...posteritatea este încă și mai dreaptă./ Neputând să te ajungă, crezi c-or vrea să te admire?” Imaginea cosmogonică din „Scrisoarea I” este urmată și de viziunea apocaliptică citată mai sus. Vizionarismul este acea însușire a marilor creatori, a iluminaților și a inițiatilor.

Comentându-se de-a lungul timpului acest aspect al poeziei eminesciene, s-a analizat mai ales poemul amintit mai sus, „Scrisoarea I”.

Eu aș mai adăuga încă un tablou, cel din vastul poem „Memento mori”, care, după propria-mi interpretare, dă o vigoare excepțională afirmației lui Mihai Eminescu, care prezicea pentru țara sa „la trecutu-ți mare, mare viitor”.

„Marele trecut” se referă la civilizația strămoșilor noștri geto-dacii, precum și la auritele vremi voievodale, când urmașii geto-dacilor știau să moară cu fruntea sus, neconcepând viața „de câine înlănțuit”.

Uimitoarea/ tulburătoarea/ incontestabila originalitate a geniului zamislit de aceste plaiuri a prezentat așa-zisa „cucerire” a Daciei de către romani printr-o grandioasă înclăștare dintre zeii străbunilor noștri și cei ai Romei.

„...neînvinse șiruri lungi de bătălie/ Își zdrobesc armele-n scuturi pe a cerului câmpie:/ Neînvinși și-unii și alții și-unii și-alți nemuritori”

„Zei daci ajung la marea, ce deschide-a ei portale/ Se reped pe trepte nalte și cobor în sure hale.”

În lirica lui Eminescu întinsele ape au miraculoase puteri zămislitoare: Luceafărul se scufundă în mare, mediu ce îi dă viață și chip: „Din adânc necunoscut/ Un mândru tânăr crește” Chiar și luna „răsare liniștit/ Și tremurând din apă.”

Retragerea zeilor răniți în palatele de mărgean semnifică oare vindecarea lor și reîntoarcerea în muntele sacru „Muntele jumătate-n lume jumătate-n infinit” unde se află lăcașul lor întru veșnicie?

„Iar în pieptu-acestui munte se arat-o poartă mare/ Ea: înalt este boltită și-ntră adânc în piatra tare”.

Este o trimitere certă la muntele sfânt - Kogaion - străjuit și astăzi de nemuritorul chip de stâncă al lui Decebal.

Zei își au și un alt lăcaș de unde apar spre a întâmpina pe „tăcuții ostași ai Romei” - „Din fundul Mării Negre, din înalte - adânce hale,/ Dintre stânce arcuite în gigantice portale/ Oastea zeilor Daciei în lungi șiruri au ieșit -/ Și Zamolx cu uraganul cel bătrân, prin drum de nouri, / Mișcă caii lui de fulger și

lui car. Călări pe bouri/ A lui oaste luminoasă îl urma din răsărit”.

Imaginea are o teribilă forță dătătoare de încredere: cândva zeii Daciei vor ieși din ape în toată măreția lor și vor reda demnitatea acestui neam, care ar trebui să se întoarcă la obârșia lui nobilă.

Este oare viziunea poetului înzestrat sau este un mesaj divin îmbrăcat în sclipitoare odăjdii de logos? Bătălia care s-a dat cândva între zeii celor două mari civilizații anunță ceea ce se întâmplă astăzi sau în viitor anume că înclăștările ce vor urma vor fi religioase, ci nu economice sau teritoriale?

Indiferent din ce/ pentru ce se vor declanșa conflagrațiile secolului nostru, în final acest pământ, ce va fi apărat de marile spirite ale înaintașilor, va fi ce a

fost și ceva mai mult”, convingere trăită și afirmată de atâția mari bărbați ce ne-au făcut cinste în trecut.

Literatura ezoterică exprimă/ conține convingerea că toate civilizațiile arhaice au transmis prin mituri, legende, basme, ritualuri diversele moduri în care pământeni comunicau cu lumile de dincolo, de existența cărora nu se îndoiau.

Odată cu uriașa explozie a științelor din ultimele decenii, omul devine „homo sapiens” și în ultimii ani „homo tehnicus”, îndepărtându-se astfel de chiar esența/ originea/ obârșia sa cerească.

Complăcându-ne în imensa noastră micime/ neputință/ nefericita limită, considerăm că doar științele duc spre adevăr. De câtva timp însă chiar savanții și-au dat seama că ideile lor inovatoare/

revoluționare le-au fost inspirate de spirite/ entități din alte lumi, deschizându-se astfel alte drumuri spre Divinitate - Creatorul absolut - către care duc toate căile.

Din noianul de cărți care revelează ubicuitatea unei inteligențe supreme este cea intitulată: „Există viață după moarte?” de Anthony Peake, britanicul care lansează o teorie uluitoare: moartea oricărei ființe umane este, din punctul de vedere al științei, imposibilă. Reinterpretând cosmologii antice, tradiții mistice, legate contextual de cele mai recente descoperiri ale științei, autorul arată că existența individului este perpetuă. Fiecare dintre noi își ia viața de la capăt încă o dată și încă o dată, într-o succesiune aparent infinită.

Nuvela „Sărmanul Dionis” - numită nuvela fantastică sau romantică, în realitate inițiativă, revelează coplesitorul adevăr că spiritul este nemuritor, că se întrupează în universul tridimensional al Terrei de atâtea ori (sute sau mii) câte îi sunt suficiente atingerii unui anumit nivel al devenirii/ evoluției. Privit/ evaluat din această perspectivă, destinul personajului principal Dionis Dan se repetă până la identitate: are aceleași trăsături fizice, iubește aceeași angelică ființă Maria (fiica lui Mesteacăn) are același mentor/ ghid spiritual - Ruben - Riven.

Dincolo de fabulația romantică a nuvelei rămâne convingerea lui Mihai Eminescu exprimată interogativ - retoric: „Nu cumva îndărătul culiselor vieții e un regizor a cărui existență n-a putem explica?” Sau: „Poți să te pui în viața tuturor inșilor care au pricinuit ființa ta și a tuturor a căror ființă vei pricinui-o tu. De aceea oamenii au o simțire întunecată pentru păstrarea și mărirea neamului lor. Sunt tot ei, care renasc în strănepoți” (Idee prezentă și în proza filosofului Lucian Blaga).

În ambele vieți trăite/ retrăite are un guru, spirit îndrumător, care poate fi îngerul protector sau muza călăuzitoare.

Prozele lui Mihai Eminescu - cele numite fantastice sunt de fapt, creația unui inițiat precursor, ale cărui sondări în inconștientul uman și în viața spiritului sunt confirmate în anii noștri de științe, parapsihologia, psihanaliza și fizica cuantică, precum și de revelațiile inițiaților sau ezoteriștilor.

Cunoscător profund al mitologiilor, credințelor, eresurilor popoarelor, Mihai Eminescu și-a depășit contemporanii abordând problematica atât de con - troversată a reîncarnării (și astăzi respinsă de Biserică) în special în nuvelele sale, printre care cea mai elocventă este „Avatarii faraonului Tla” (în afară de „Sărmanul Dionis” - amintită, mai ales pentru transmigrarea spiritului și veșnicia lui).

Foarte scurta proză „Umbra mea” aduce în discuție o altă însușire/ capacitate a inconștientului psihicului uman - aceea de a străbate spațiile, în timp ce conștientul nu mai este în stare de veghe.

Cercetările lui Michael Newton conduc spre convingerea că permanent psihicul ține legătura cu acele procente lăsate în spațiu spre a-și egaliza nivelul evoluției. De asemenea înnoiește/ actualizează relația cu spiritele din grupul valoric căruia îi aparține, astfel încât să se sprijine reciproc, conform înțelegerilor din toate viețile anterioare și viitoare. Așa se explică de ce Eminescu procedează întocmai descriind imagini identice în „Umbra mea” și „Sărmanul Dionis”. Personajul este Dionis - Dan - respectiv poetul, care se exprimă la persoana întâi. În ierarhia astrală, spiritul care s-a întrupat drept Mihai Eminescu aparține categoriei: „Creatorilor” - Dumnezeilor - Creatori. De asemenea, în paginile ambelor proze apare Domul spațiului locuit de Dumnezeu Absolut, pe care nici un ochi nu l-a zărit.

Pe frontispiciul Domei lui Dumnezeu este săpat cu litere arabe proverbul: „O enigmă chiar pentru îngeri” - deasupra porții închise, într-un triunghi, era un ochi de foc, mai sus de care era săpat proverbul ce dovedește că în Doma Divina n-a pătruns nici ochi, nici gând.

Ceea ce creează prin forța gândului probează convingerea că această energie poate lua, prin uriașea ei putere, orice formă. Se zice că și geto-dacii conduceau în acest fel micile lor aparate purtate în spate, care îi propulsau pe distanțe și înălțimi foarte mari. În creația eminesciană, barca plutește pe albastrul lacurilor

împinsă prin același gând - forța propulsoare. (...)